

Inéz Melichová
*Labyrint
túžby*

MARENČIN PT

Inéz Melichová

Labyrint
túžby

MARENČIN PT

© Inéz Melichová, 2016
© Marenčin PT, spol. s r. o., 2016
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marencin@marencin.sk www.marencin.sk
Jazyková úprava Ria Jesenská
Cover & layout © Marenčin Media, s. r. o.
533. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-8114-622-0

Venujem mame. Za dôveru, povzbudivé slová a lásku.

Tento román by neexistoval, keby nebolo mojej priateľky Márie Blšákovej, ktorej úžasné knihy sú pre mňa obrovskou inšpiráciou. Majka, ďakujem za láskavú pomoc a cenné rady.

Anna, Marta, Alia, Ella, Valeria Miška, Alica, Gabriel, vám ďakujem za podnetné názory, kritický pohľad a najmä za trpezlivosť pri čítaní beta verzie rukopisu. Veľká vďaka patrí môjmu manželovi za podporu a toleranciu.

Všetky postavy, udalosti a miesta v tomto románe sú vymyslené. Akákoľvek podobnosť so skutočnými menami a udalosťami je čisto náhodná.

Prológ

Nemalo sa to stať. Ibaže svet nevyhnutnosti má svoje pravidlá. A v tomto svete, ktorý možno o chvíľu nebude jej svetom, sa mrazivý chlad vystupujúci z temnoty rozhodol vziať si ju k sebe.

Podišla k mladej žene ležiacej v obklopení hadičiek a prístrojov. Poznala okolnosti. Vedela, ako k tomu došlo, a preto nenávidela nevyhnutnosť. Tú slepú nevyhnutnosť, ktorá nám odopiera slobodnú vôľu a pre ktorú sú naše sny a túžby iba listím vo vetre. Zobrala injekčnú striekačku a zaviedla ju do kanyly na zápästí. „Musíš prežiť, veľmi im na tebe záleží,“ prihovárala sa bezduchému telu na nemocničnom lôžku. Verila, že ju počuje. Určite ju počuje. Vždy sa prihovárala pacientom a ani raz o tom nezapochovala. Kým stláčala piest na striekačke, zrakom skĺzla na studené zovreté prsty, v ktorých sa črtal akýsi predmet. Opatrne uvoľnila zovretie a na zem jemným vláčnym pohybom spadol malý kúsok červenej látky. *Prečo si to doteraz nikto nevšimol?* začudovala sa. Zohla sa, a keď ju chcela zodvihnúť, všimla si, že do jej štruktúry sú vtkané slová. „*Ja som ty, ty si ja,*“ prečítala

s údivom. Nič také nikdy predtým nevidela. Na chvíľu zaváhala. Potom zobrala pinzetu a opatrne tú zvláštnu vec položila do emitnej misky. *Čo ak je to dôkaz?* Hneď, len čo to bude možné, odovzdá ho polícii. Nemohla vedieť, že niekedy je tým najväčším dôkazom i samotný údiv.

1.

V moderne zariadenej kuchyni, na lesknúcej sa kovo-vej stoličke, sedelo mladé dievča. Jej bledá tvár a plavé vlasy ostro kontrastovali s dlhým čiernym flaušovým kabátom. Spodný lem bol zašpinený od blata, ale nezdalo sa, že by to pre jeho nositeľku bolo podstatné. S úpravou zovňajšku si očividne nerobila starosti. Na tvári nemala mejkap, čo len zdôraznilo jej extrémnu bledosť. V ruke žmolila papierovú vreckovku, z ktorej sa oddeľovali drobné kúsky a padali priamo na obnosený kabát. Oproti nej sedela druhá žena. Hnedé, moderne ostrihané vlasy vonali kaderníckym lakom, do ktorého sa miešal značkový parfum. Atmosféru dokonalosti dotváral čierny vlnený kostým s elegantnou sukňou a na stole nedbalo položená luxusná čierno-fialová kabelka. Žena mohla mať vyše štyridsať, stredne ťažkú obezitu, okrúhlu tvár s dvomi podbradkami, červené líca a malé okrúhle očka. Jemne chytila plačúce dievča za ruku a láskavo sa naň usmiala.

„Neplač, moja! Viem, že to máš ťažké, ale taký je život. Nikto z nás tu nebude večne. Raz sa to muselo stať.“

Dievča sa zúfalo rozplakalo.

„Alica, si dospelá, máš kde bývať, vďaka mne máš prácu, zvládneš to!“ zaštebotala dokonale upravená žena piskľavým hlasom a pozorne sa na podstatne mladšiu spoločníčku zahľadela. „Si ako tieň. Jedla si vôbec? Kúpila som čerstvé lekvárové buchty. Zjedz aspoň jednu!“

zavelila tónom, z ktorého bolo jasné, že akákoľvek snaha o odpor je dopredu odsúdená na neúspech.

Alica zahryzla do nechutne presladenej buchtu. Zároveň rozmýšľala, či je nutné akurát dnes sa napchávať lekvárovými buchtami, len preto, aby Františke dokázala, že si zaslúži byť dospelou. No, na druhej strane, môže byť vďačná, že ju má po boku. Už roky jej nahrádzala matku.

Františka jej kulinársku dilemu ignorovala a popri napĺňaní kávovaru pokračovala v prejave.

„Ale pohreb bol pekný. Až na to počasie. Mohlo prašať radšej včera. Nuž ale, čo by sme chceli koncom októbra. A toľko ľudí dávno nebolo na žiadnom pohrebe. Celé Horné Dobrovice. Dokonca prišli aj tí, čo na pohreby nechodia ani keď je slnečno. Veď si to zaslúžila. Tvoja babka bola skutočne výnimočná žena. Veľmi dobrá a ústretová, preto ju všetci mali radi. Už len za to, že ťa sama vychovala a nestrčila do decáku, si zaslúži obdiv. Každému bola ochotná pomôcť, i keď poniektorí vedeli jej dobrotu pekne zneužívať.“

Alica sa chcela opýtať, koho konkrétne má na mysli, ale kým prehltna, Františka vypla kávovar a jedným dychom spustila ďalší príval slov.

„Mrzí ma, že sme meškali, ale zdržala som sa u kadevníčky a Teuško ráno zabudol vyzdvihnúť kyticu a museli sme sa po ňu vrátiť. Ledva som sa k tebe pretlačila. Naozaj som netušila, že príde až toľko ľudí, keď nemáš žiadnu rodinu.“

Na stôl položila čierny hrnček s bielymi písmenami WTF.

„Konečne so sebou niečo urob a čo najskôr sa vyďaj!“

Alica usilovne žula, ale náhly odklon konverzácie od pohrebu k svadbe spôsobil, že sa začala dusiť. Františka ju buchla päťou medzi lopatky, čo jej vyrazilo, okrem

zablúdenej omrvinky, na pár sekúnd aj dych a umožnilo získať čas na sformulovanie vhodnej odpovede.

„Preboha, mám len devätnásť! Už je iná doba. Ani jedna z mojich spolužiačok zo strednej nie je vydatá, väčšina študuje na vysokej a...“

„Lenže ani jedna z tvojich spolužiačok zo strednej nie je sirota, ale má rodičov, ktorí jej štúdium zaplatia,“ skočila jej do reči Františka. „Ty si úplne sama, nemáš bratov, sestry, príbuzných, nikoho. Ja som sa vydávala ako dvadsaťročná a s Teuškom nám vzťah funguje doteraz. A čo je dôležité, nikdy som to neolutovala. Nič nie je krajšie, ako keď sa nájdú dvaja s rovnakou predstavou o živote!“

Alica sa pomrvila na stoličke. Buchta sa v jej žalúdku premenila na kameň.

„Keď to nie je také jednoduché. Von často nechodím a na čete...“

„V kadejakých kluboch a krčmách si serióznou známosť nenájdeš. Na to zabudni! A na internete natrafíš akurát na nejakého psychopata,“ opäť jej skočila do reči. Potom zmierlivejšie dodala: „My sme sa s Teuškom zoznámili v práci, keď nastúpil ako čerstvý inžinier po vysokej škole. Od začiatku sa mi páčil. Ale najprv som ho pár mesiacov sledovala. Pozisťovala som si, či dobre vychádza s kolegami, či sa mu darí v robote, a až keď som videla, že je slušný a zodpovedný, dala som mu šancu. Ideálne je nájsť si partnera v zamestnaní, kde ho môžeš dlhšie spoznávať a vidieť, ako sa správa v záťažových situáciách.“

Alici začalo byť extrémne teplo. Kombinácia Františkiných múdrych životných rád, horúcej kávy a lekárovej buchty spôsobili, že jej na čelo vystúpili kropaje potu. Cítila, ako jej stekajú po sluchách a vpíjajú sa do goliera na čiernom roláku. Navyše si nebola celkom istá, čo má jej ochrankyňa na mysli pod záťažovými situáciami, ale nepovažovala za správne opýtať sa.

Františka našťastie v konverzácii nepokračovala. Nervózne pozrela na hodinky. „Musím si niečo vybaviť. Myslíš, že to doma sama zvládneš?“

„To je v poriadku, aj tak som sa chystala na odchod. Má za mnou prísť Magda.“

„Tá, čo sa oblieka ako z výpadovky? Dávaj si na ňu pozor, aby z teba nespravila to, čo zo seba! Inak sa nikdy nevydáš, lebo žiadny poriadny chlap ťa nebude chcieť. A mne môžeš veriť, ja sa v ľuďoch vyznám. Stačí mi raz vidieť a hneď viem, čo je dotyčný zač.“

Alica sa pokúsila o úsmev, ale radšej ostala ticho. Františka jej bola náhradnou matkou, priateľkou, zamestnávateľkou i susedou. Mohla sa s ňou o všetkom porozprávať, so všetkým zdôveriť, aj keď sa občas na niektorých témach nezhodli. Jednou z nich bola Magda. Jej najlepšia priateľka. Alica vstala a rozlúčila sa.

Bývala v staršom prízemnom dome pod cestou, na ktorý bol zo spálne Františky Rúfikovej priamy výhľad. Raz, keď boli s babkou u nich na návšteve, Františka im spravila exkurziu po honosne zariadenej vile a ukázala im, že má z balkóna celý ich dom aj záhradu ako na dlani. Alica bola v tom období dieťa a pripadalo jej to celkom zábavné, ale babka mala z toho dosť veľký stres a odvtedy trávila na záhrade dvojnásobok času a hriadky s mrkvou a cibuľou sadila tak, aby pri pohľade zhora vytvárali estetické obrazce podobné tým na púšti Nazca v Peru.

So smútkom pozrela na svoje obydlie. Bol to klasický, rokmi opotrebovaný dedinský dom s otvorenou verandou. Do ulice smerovalo jediné okno z prednej izby, na ktoré dala babka namontovať vonkajšie žalúzie, vraj kvôli prachu, ale Alica nepochybovala, že to súviselo s výhľadom od Rúfikovcov.

Napriek ťažkostiam s údržbou domu, babka z neho odísť nechcela. Alicu jej odmietavý postoj k sťahovaniu

neprekvapoval. Horné Dobrovce sa nachádzali v krásnom prostredí, blízko mesta, kvôli čomu sa nenápadná zastrčená dedinka stávala vyhľadávanou a lukratívnou oblasťou. Všetko nasvedčovalo tomu, že pôvodne zabudnutý kút sveta sa postupne zmení na luxusnú lokalitu, kde môžu bývať len tí, ktorí si zaslúžia pokojné bývanie na dobrej adrese. Ibaže Alica medzi nich nepatrila.

Nestihla sa ani vyzuť, keď na ulici zastavil taxík a vystúpila z neho Magda. Spoznali sa pred dvoma rokmi na jazykovom kurze angličtiny, na ktorom bola spolu s Františkinou dcérou Viktóriou. Magda, rovnako ako Viktória, mala dvadsaťjeden rokov, dobre situovaných rodičov, vždy sa obliekala do najlepších značiek a vždy s niekým chodila. Jediný rozdiel medzi nimi bol v tom, že po maturite Viktória išla študovať medicínu do Prahy a Magde našiel otec dobré miesto v poisťovni na oddelení marketingu. Tie dve si počas kurzu okamžite padli do oka a Alici sa prihovorili, len keď sa im na hodine vypísalo pero. Potom sa Magda zabuchla do jedného spolužiaka a začala s ním chodiť. Po pár dňoch s ním začala randiť Viktória. Magda chodila s červenými opuchnutými očami a z ničoho nič si presadla do lavice k osamotenej Alici. Odvtedy sa z nich stali najlepšie kamošky. Alica v Magde našla všetko, čo jej samej chýbalo. Iba občas sa neubránila dojmu, že sa s ňou Magda priatelí len preto, lebo ju nepovažuje za konkurenciu.

A je si stopercentne istá, že by jej nikdy žiadneho chlapca neprebrala.

2.

Magda vyletela z auta tak rýchlo, ako jej to len dovoľovali vysokánske ihličky, vrhla sa na uplakanú Alicu a silno ju objala. Práve sa vrátila z trojdňového pobytu v Paríži, a preto pohreb nestihla.

„Všetko bude v poriadku,“ snažila sa ju upokojiť.

Alici opäť vybehli slzy.

Vošli do kuchyne. Magda jej doniesla čierne tričko s Eiffelovkou a náušnice s takým istým motívom. Na stôl položila pravé francúzske víno a zapálila si cigaretu.

„Dáš si?“

„Vieš, že nefajčím,“ odmietavo potriasla hlavou.

„Ale teraz už môžeš, už ťa nemá kto obmedzovať,“ Magda podišla ku kredencu, vybrala poháre a obom naliala.

„Naozaj nechcem. Ani víno.“

„Netráp sa, všetko zlé je na niečo dobré. Konečne začneš žiť podľa svojich predstáv, no nie je to super?“

„Ja neviem.“

„Pozri, hádam nechceš byť do smrti poslušná chudinka, o ktorú si každý otrie topánky! Lebo presne to z teba tvoja babka vychovala. Napriek tomu, že ma neznášala, bola to dobrá žena a chápem, že ti je za ňou smutno. Ale držala ťa tu ako v skleníku a v snahe ochrániť ťa pred skazenosťami sveta, urobila z teba človeka nepoužiteľného pre život. Teraz si budeme môcť kedykoľvek niekam spolu vyraziť. Môžeš vidieť a spoznať skutočný svet! A naplno žiť!“

„V schránke som si našla inkasný lístok. Teraz, keď zomrela, zo svojho príjmu nevyžijem ani spolovice, nie to naplno,“ odvetila.

„Tak si nájdí lepšie platený džob! Nechápeš, prečo

pracuješ pri tej tučnej krave za minimálnu mzdu. Ja by som sa na to vybodla!“

„A čo iné budem robiť?“ bezradne pokrčila plecami.

Magda si ju premerala hodnotiacim pohľadom. „Môžeš si napríklad urobiť opatrovateľský kurz. Veď si dlhé roky žila s babkou a so starými ľuďmi si rozumieš lepšie ako s vrstovníkmi.“

„Nuž, niečo budem musieť časom vymyslieť.“

„Veru hej. V opačnom prípade ťa tá tučná megera aj s jej odporným neduživým mužom vycicajú až do kosti. Minule som ich videla v meste, držali sa za ruky. Pripomínali mi tých dvoch z nemej čiernobielej grotesky Laurel a Hardy.“

„Ale no! Veď nemôžu za to, ako vyzerajú a je pekné, že sa v ich veku a po toľkých rokoch manželstva majú radi. Ty asi na večnú lásku neveríš.“

„Po tých troch dňoch v Paríži možno aj začnem,“ zaškerila sa. „Len sa mi zdá čudné, že po toľkých rokoch manželstva majú potrebu tú ich kvázi lásku tak okato pretŕčať. A to jeho meno – inžinier Teodor Rúfik. Haha. Kráľ podlahových krytín. Fakt sa našli.“

Magda sa rozosmiala, až sa od smiechu rozkašľala, a cigareta jej vypadla z ruky na babkin dedinský koberček.

Alica rýchlo zdvihla cigaretu z koberca. Babka by neprežila, keby ho Magda prepálila. Vzápätí si uvedomila, že babka tu viac nie je a znova pocítila na hrudi o čosi väčšiu ťažobu.

„A mimochodom, stále ti jeho roztomilá manželka zíza do dvora?“

„Nezíza mi do dvora. To, že má zo spálne výhľad do našej záhrady, neznamená, že zíza.“

„A čo tvoji noví susedia, už sa niekto pristáhoval?“

„Zatiaľ nie. Rúfikovci skúpili na svojej strane dva susedné pozemky. Lutujem, že neskúpili aj pozemky na

mojej strane, pretože, ako vidíš, tá sa zmenila na jedno veľké stavenisko.“

„Teda, okrem teba a Rúfikovcov na celej ulici nikto nebýva?“ Magda vyfúkla oblak dymu.

„Pôvodní obyvatelia pomreli a tí noví sa zatiaľ nenaťahovali. Naľavo od môjho domu bývala vyše deväťdesiatročná teta Rosová. Umrela pred rokom. Jej dcéra s mužom si dom kompletne prerobili na moderné bývanie. Ale s Rúfikovcami sa veľmi nemusia.“

„Teda, ja na tvojom mieste by som odtiaľto utekala kadeľahšie. Bývať a pracovať s tou kravou naozaj dokážeš len ty. Veď je rovnaká ako jej bezcharakterná dcéra. Ludra jedna! Vyškierala sa mi do ksichtu a za chrbtom posielala zamilované esemesky môjmu frajerovi,“ Magda chytila do ruky pohár s vínom a s nenávisťným výrazom v tvári ho vyprázdnila do seba.

„Františka nie je vo svojom jadre zlá, len to občas preženie s úprimnosťou. A možno naozaj budem musieť odtiaľto odísť. Sama tento starý polorozpadnutý dom neutiahnem.“

„A čo ten druhý dom, na ktorý máš výhľad z verandy? To futuristické neidentifikovateľné čudo s preskleným priečelím.“

„Nový majiteľ dal pôvodný dom zbúrať a vyrástlo tam... Ako si to nazvala?“

„Futuristické čudo.“

„Ale kto tam bude bývať, neviem.“

Alica sa toho zvláštneho skleneného domu bála. Tak veľmi, že už niekoľko týždňov spávala otočená k stene, chrbtom k oknu. Ale to Magde radšej nepovedala.

Tá si vytiahla z kabelky akýsi ženský časopis a sústredene v ňom listovala.

„Mala by si si konečne nájsť frajera,“ tresla do ticha. „Tu píšu, že u ľudí, ktorí žijú single, je zvýšené riziko infarktu.“

Alica zrumenela. „A čo ty? Chodíš teraz s niekým?“ zahovorila.

Magda odtrhla oči od časopisu a zoširoka sa zazubila.

„Čo myslíš, s kým som bola v Paríži? No predsa s mojím Matejom, s mojím drakom. Však vieš!“

„To je ten nový šéf oddelenia pre strategické plánovanie?“ zisťovala Alica opatrne. Magda brala mužov ako spotrebný tovar, ktorý, občas nedobrovoľne, menila už v skúšobnej dobe. Tá v jej prípade, a v rozpore s obchodnými podmienkami, nebola dva roky, ale iba dva mesiace. S Drakom Matejom chodila tri mesiace, takže opatrnosť v kladení otázok bola na mieste. Drak bolo jeho priezvisko.

„Jasne, že on, kto iný?“

„Ja len, že nezvykneš mávať také dlhodobé vzťahy.“

„S ním je to iné. Je úžasný. Fakt ho milujem,“ slastne vzdychla a zapálila si ďalšiu cigaretu.

Pri Alici pobudla až do zotmenia. Potom jej prišla od Draka esemeska, či by si nechcela večer zopakovať to, čo celé tri dni precvičovali v Paríži. Magda chcela. Po jej odchode Alica umyla poháre od vína, otvorila okno a dlho vetrala. V noci nemohla zaspať. Rozmýšľala, aký je život zvláštny. Kým ona leží sama ako prst a plače za jedinou bytosťou, ktorá ju milovala, jej najlepšia kamarátka si užíva s frajerom. V ten deň sa jej zrútil svet, ale z pohľadu univerza sa nič nestalo. Život ide ďalej.

3.

Cestou z obchodu Alica rozmýšľala nad včerajšími rozhovormi s Magdou a Františkou. Nie je čudné, že napriek devätnástke na krku s nikým nechodila? Na rozdiel od atraktívnej Magdy, ona sama si vôbec nepripadala príťažlivo. Bola vysoká a štíhla, ale po preplakaných nociach jej pleť nadobudla popolavý odtieň a v čiernych smútočných šatách vyzerala skôr ako prízrak a nie mladé dievča. Obe boli dlhovlasé blondíny, ale Magda nosila vlasy vždy dokonale vyžehlené, zatiaľ čo Alicine sa kadejako krútili a vlnili. Vyhadzovať peniaze za nezmysly ako žehlička na vlasy, by jej babka nikdy nedovolila a už si ju veru ani nekúpi, lebo nebude mať za čo.

Hneď, ako ráno vstala, presne si zrákala, koľko môže minúť a podľa toho spísala nákupný zoznam. Rozhodla sa, že vždy v sobotu pôjde do mesta a urobí si nákup na celý týždeň. Potravinu sú v hypermarkete lacnejšie a rožky a chlieb bez problémov vydržia v mrazničke celý týždeň. Jej úvahy náhle prerušilo trúbenie a vzápätí okolo nej preletel šialenou rýchlosťou červený športiak. Rýchlo uskočila. Veľa nechýbalo a bola by skončila v priekope. A to netušila, aký obraz sa jej naskytne po príchode domov. Keď zašla za roh, v prvom momente sa zľakla, či nezabočila do nesprávnej ulice. Pred presklenou budovou stál obrovský sťahovací voz. Pred jej domom zas zlatá metalíza a pred domom tety Rosovej bola zaparkovaná biela skriňová dodávka, jedno osobné auto a červený športiak, ktorý ju takmer zrazil. Uprostred ulice zúrive rozhadzoval rukami pán Rúfik. Na balkóne, oblečená v kabáte, bedlivým zrakom sledovala chaos na ulici Františka. Alica opatrne prešla pomedzi autá a chlapov vynášajúcich veci zo sťahovacieho voza, pozdravila pána Rúfika a zamávala Františke. Vôbec ju neprekvapilo, že

ju obaja ignorovali. Jediný, kto ju zaregistroval, bola dcéra tety Rosovej. „Zdravím ťa, Alicka!“ široko sa usmiala a položila rozmerný náklad na zem. „Dnes tu budeš mať rušno. Chcela som ti na pohrebe povedať, kedy sa budeme sťahovať, ale nezdalo sa mi to vhodné. A keby sme vedeli, že sa bude sťahovať aj ten druhý sused, určite by sme to preložili.“

„Budete tu bývať?“ opýtala sa Alica s neskrývanou radosťou.

„Ó, to nie. My nie. Pôvodne sme plánovali, že sa tu usadíme, ale nám je lepšie v meste. Bývať tu bude náš syn Adam. Teraz, keď sa vrátil z...“ nedokončila myšlienku a vzápätí zvažnela. „Panebože, veď vy sa nepoznáte! Adam, poď sem! Predstavím ti tvoju novú susedu.“

Z útrob domu vyšiel mladý muž. Mal ryšavé vlasy ako jeho matka, pevnú hranatú sánku, širší, mierne dohora vyhrnutý nos a nezábudkové oči, aké zatiaľ videla len na bábikách.

Stála na chodníku s otvorenými ústami. V oboch rukách držala tašky s nákupom a tupo hľadela na muža pred sebou. Rozpačité ticho sa pokúsila prelomiť jeho matka, ktorá ako prvá nadobudla rovnováhu, a navzájom ich predstavila. Alica si pomyslela, že slušnosť kaže, aby mu podala ruku, preto jednu tašku s nákupom položila na zem, no práve v tej chvíli sa jej začala trhať tenká igelitka. Keď zbadala hroziacu katastrofu, bolo neskoro. Na vrchu mala položený balík menštruačných vložiek, ktoré sa spolu so salámou a roškami vykotúlali na chodník, priamo k nohám jej nového suseda. Okamžite ju obliala červeň. Myslela, že od hanby zomrie. Ak to videla Františka z balkóna, v pondelok zomrie od hanby druhýkrát, pretože sa jej bude smiať celá firma. Rýchlo sa zohla a zúfalo sa pokúšala pozbierať rozsypané veci do tašky. Obdobne trápne sa musel cítiť aj jej nový sused, ktorý na túto formu zoznámenia viditeľne nebol pripra-

vený. Zohol sa aj on a zbieral roztrúsený nákup rovnako rýchlo, v rovnako zúfalej snahe byť z tejto situácie čo naj-skôr vonku. Jediný, kto to zobral s nadhľadom, bola jeho mama. Utrúsila, že také veci sa stávajú a že to má dievča veru ťažké, keď je na všetko samé. Ostatné si nepamätala ani nevedela, či povedala ďakujem alebo dovidenia, pretože v strese rýchlo vbehla do domu.

Hodila sa na posteľ a strčila hlavu pod vankúš. Dnes už von nevyjde. Uvarí si obed a bude pozeráť telku. Radšej nepôjde ani do záhrady a smeti vynesie až večer, keď sa zotmí. Aj tak sa nemá ako dostať ku smetiaku, pretože pred ním zaparkoval s veľkým terénnym autom ďalší sused. Potešila sa, že strašidelný dom bude mať obyvateľov z mäsa a kostí. Možno ten pán, čo sa tam sťahuje, bude mať dcéru v jej veku, s ktorou by si rozumela. Kým si pripravovala jedlo, zaujal ju výhľad do protihľehého dvora. Z kuchynského okna mala všetko ako na dlani, ani nemusela stáť zababušená v kabáte na balkóne ako Františka. Pôvodne chcela pozeráť televízor, ale proces sťahovania ju celkom zaujal. Teda ani nie samotné sťahovanie, ale predmety, ktoré sťahovací vláčili do domu. Také nádherné veci zatiaľ nikde nevidela. Samé dizajnérske skvosty, množstvo obrazov, sôch a rôznych umeleckých dekorácií. Sedela za oknom a fascinovane hľadela na všetku tú nádheru, ktorá bola zatiaľ rozložená na trávniku pred domom. Mimovoľne sa pozrela na starý nábytok v kuchyni. Keby ten pán od vedľa mal aj päť dcér, keď uvidia, ako býva, je málo pravdepodobné, že sa s ňou budú kamarátiť. Tak, ako sa s ňou nikdy nechcela kamarátiť Viktória. Alicu to mrzelo, ale aspoň si nerobila zbytočné nádeje. Vždy túžila byť ako ona, no vedela, že je to nereálne, pretože si v prírodnej lotérii nevytiahla ten správny žreb. Čo s tým narobí, keď niektoré veci sa pokazia už na začiatku.

A s tým ryšavým bláznom si nabetón rozumieť nebude.

Ruch pretrval až do neskorého večera. Alici to celkom vyhovovalo. Konečne sa na ich ulici dialo čosi zaujímavé, ale keď celý ten chaos utíchol, prepadol ju opäť starý známy strach. Jej pohľad na obývaný dom sa absolútne nezmenil. Ďalej sa tam mohutne vypínal do výšky. Osvetlené kontúry ostro prenikali čiernou tmou, dávajúc na vedomie, že v túžbe dostať to, čo chce, ho nezastaví žiadna prekážka. A ak sa mu hoci i tma pokúsi vzdorovať, jej hrubý závoj roztrhá na kusy. Alica celú noc preplakala. Cnelo sa jej za babkou.

V nedeľu poobede zazvonil zvonček pri vchodových dverách. Možno ju prišla pozrieť Františka, pomyslela si. Vybehla von len v priliehavých legínach a krátkom tričku. Namiesto Františky stál pri bráničke ryšavý sused. Alica skamenela. Po včerajšom incidente jej úplne vypadlo jeho meno. Panebože, hádam ho nebude musieť osloviť. To zase bude trapas. Od nervozity jej vyliezlo v krku.

„Ahoj! Neruším ťa?“ pozdravil a premeral si ju od hlavy po päty. Alica očervenela ako Františka, keď s ňou niekto nesúhlasil.

„Môžem ti tykať? Dúfam, že ti to nevadí?“

Sama nevedela, či jej to vadí, alebo nevadí. Zo slušnosti naznačila kývnutím hlavy, že je to v poriadku.

„Prepáč, že som ťa včera skoro zrazil. Toto je taká zaspátá dedina. Nečakal som, že niekoho na ceste stretnem. Vidíš, že mám auto, na ktorom sa nedá jazdiť pomaly,“ kývol hlavou k červenému vyleštenému tátošovi a z hlasu mu bolo cítiť nefalšovanú hrdosť.

Jedným okom pozrela na auto zaparkované pred domom. Vyzeralo čudne a neprakticky. A nezdalo sa jej, že by ho naozaj mrzelo, že ju takmer prizabil. Ale, ako vždy,

snažila sa tváriť chápano, hoci v skutočnosti vonkoncom nerozumela, kam celá táto konverzácia smeruje.

„Ak budeš potrebovať niekedy do mesta, daj vedieť. Rád ťa odveziem.“

Vydesila sa. Zatiaľ nemá samovražedné úmysly a ani jej nenapadne sadnúť si k nemu do auta. Rýchlo zahna-la strach, ktorý sa jej na pár sekúnd usadil na tvári, nahodila silený úsmev a nesmelo šepala: „Dík, veľmi si to vážim.“

Prekvapene na ňu pozeral. Asi pochopil, že sa s ním nemá o čom baviť. „Ok,“ vyhabkal. „Zatiaľ sa maj!“ a neochotne sa pobral domov.

Vošla do kuchyne a uvažovala. Napadlo jej, či hádam nečakal, že ho pozve dnu. A ten odvoz do mesta? Pravdepodobne mu to prikázala jeho mama. Na rozdiel od neho to bola veľmi milá pani, s ktorou sa dalo normálne rozprávať, a keď niečo povedala, myslela to úprimne.

Sadla si za stôl a napísala inzerát ohľadne opatrovania starých ľudí. Zvyšok dňa pozerala telku a premýšľala nad svojím osudom. Od troch rokov sirota vychovávaná babkou, ktorá pred pár dňami s pocitom splnenej povinnosti umrela na starobu a nechala ju samu ako prst. Našťastie, vďaka Františke mala prácu, ktorá ju síce nebavila, ale z niečoho žiť treba, a vďaka babke mala starý dom, z ktorého ju nemal kto vyhodiť. Tieto zistenia ju upokojili. Na nový začiatok to nebolo až také zlé.

4.

Firma *Šťastný domov* sídlila v novopostavenej šedo-bielej budove v priemyselnej zóne okresného mesta. V pondelok ráno Františka Rúfiková sedela so švagri-